

Cu mulți ani în urmă, cam pe când era tatăl meu fecior, nu exista prin aceste părți nicio stână, până într-o zi, când a venit un baci bătrân și priceput,

însoțit de cei șapte feciori ai săi, ce mânau o frumusețe de turmă, cu sute de oi, cu dulăi ciobănești de care și urșii se tem, cu măgăruși cumiști, încărcăți cu toate cele.

Și văzând omul cât de frumoase sunt locurile pe aici, s-a învoit cu oamenii satului și s-a urcat la munte, unde a ridicat o mândrețe de stână.

Și toate mergeau mult mai bine, an de an, căci toată lumea era mulțumită: și baciul cu feciorii săi, și sătenii, că s-au pricopsit cu oameni de treabă.

Dar, vezi, că vine o vreme la toate, și, într-o zi, baciul, bătrân cum era, simțind că i se apropie și lui sfârșitul, ca la orice lucru pe lumea asta, și-a chemat toți feciorii în jurul său și le-a spus:

